

den blive efterfulgt af andre Kommissioner i samme Retning. Man siger vist ikke for meget, naar man paastaar, at af den Kommission kan man vente, at den med Tiden kan anvise Beparelser til ca. et Par Mill. Kr., eller hvis man synes, at det er for meget indenfor Jernbaneetaten, saa vil jeg være meget vel tilfreds, hvis man vil gaa ind paa at vente det indenfor alle Etaterne. Her er altsaa for disse to Poster en Sum paa $2\frac{1}{2}$ Million. Naar jeg udtaler mig saa bestemt paa dette Punkt om Jernbaneadministrationen, som jeg gør, er det, fordi det bl. a. er kommet frem her i Salen fra det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), at man med ret stor Lethed kunde spare $\frac{3}{4}$ Million paa de forskellige Etater, og fordi det er mig bekendt, at en Mand, der har haft Lejlighed til at udtale sig om disse Sager for den nu siddende Jernbanekommission, den, for hvilken Etatsraad Kiær er Formand, har fremsat Forslag, om hvilke han har udtalt, at hvis de bleve gennemførte, vilde det dreje sig om Beparelser af Millioner; om han dermed mente 5 eller kun 1 à 2 Millioner, tør jeg ikke sige. Men dette Tal falder ret nøje sammen med det Tal, jeg med største Forsigtighed har fremsat: et Par Millioner. Endelig maa jeg maaske have Lov til at gøre opmærksom paa, at vi i Løbet af et Par Aar kunne vente en stor aarlig Indtægt, nemlig det Beløb, vi skulle have fra Københavns Kommune i Anledning af Jernbaneforholdenes Ordning: 1 Mill. Kr. aarlig i 15 Aar. Lægger jeg nu alt dette sammen, er der adskillige Millioner at tage af, og jeg kan ikke se andet, end at det i ganske alvorlig Grad maner os til at tænke over, om der dog ikke er forlangt for meget. Jeg beder et kommende Udvalg tage disse Ting, som jeg gerne har villet skulde stedfæstes i Folketingstiden, under Overvejelse. Det er ikke min Mening at paastaa med bestemte Tal, at disse Beløb kunne spares eller ville blive sparede, eller at de ville komme ind, men et Instinkt siger mig, at der her er noget, der dog vist bør tages Hensyn til. Jeg kunde naturligvis anføre andre modsatte Momenter; jeg kunde f. Eks. sige: Ville Skattelovene ikke svigte i større Grad, end den højt-ærede Finansminister har antydnet? Men jeg har ikke villet bygge paa det. Men selv om man kom til, at baade de 20 og de 10 pCt. bleve ret alvorligt overskredne, vilde en yderligere Nedgang paa 2, 3, 4 Millioner dog ikke ramme den Betragtning, jeg her har gjort gældende. Der

vilde endda være et ret betydeligt Overskud til Dækning.

Naar jeg fremkommer med denne Betragtning, er det imidlertid tillige af en helt anden Grund, som jeg lægger megen Vægt paa. Der er et Spørgsmaal, som er blevet rejst alt for lidt under denne Diskussion, og det er Spørgsmaalet om, hvordan vi igen blive af med disse Skatter. Jeg tror, at man, gaaende fra Mand til Mand i det danske Folk, har en ganske overordentlig utryg Følelse af, at Folket siger: Nej, disse Skatter maa vi dog af med. Jeg er ikke saa naiv at tro, at vi nogen Sinde blive af med de Skatter, der en Gang ere slaaede uigenkaldeligt fast ved en Lov. Netop derfor maa vi underkaste hele Spørgsmaalet en overordentlig varsom Behandling. Vi komme her ind paa den konstitutionelle Ejendommelighed ved ethvert Tokammersystem, at naar vi først have lovfæstet det, vi her ville, naar det først er vedtaget af begge Ting, kan det kun skaffes til Side ved en tilsvarende Enighed i Fremtiden, eller — hvad der bliver det samme — ethvert Forsøg i Fremtiden paa at fjerne disse Skatter har Landstinget det i sin Haand at slaa ned. Maa jeg minde Dem om en anden Lov, der netop i denne Sammenhæng har saa overordentlig stor konstitutionel Interesse. Det er Loven om Københavns Landbefæstning. Det er en af de Ting, jeg misbilliger, at man har stillet det uklart, hvorvidt vi have en Landbefæstning eller ej, men den gode Side er der ved denne Sag, at den er bleven stillet saaledes op, at det i 1922 er Folketinget, der har den stærkeste Haand, formelt set, i denne Sag, idet der skal en positiv Vedtagelse til i begge Ting, for at Loven om Københavns Landbefæstning kan blive dreven igennem. Det samme skulde vi gennemføre her, idet vi stillede os saaledes, at det paa dette Spørgsmaal om Skatternes Opretholdelse eller Opgivelse blev Landstinget, der fik den svage Stilling, og det kan kun ske ad en eneste Vej, nemlig derved, at man siger: Disse forøgede Skatter skulde være midlertidige, skulde gaa ind paa de aarlige Finanslove og vedtages der, og kun hvis de vinde positiv Tilslutning fra begge Sider, er Beløbet til Disposition for Statskassen. Det forekommer mig altsaa, at mit korte Indlæg betyder dette, at det kommende Udvalg, selv om det maaske paa Forhaand vil gøre den Betragtning gældende, at en Finansminister naturligvis ikke er saa dum at forlange mere end strengt nødvendigt, dog bør tage hele